

El bàsquet que enamora

El dia a dia, el seny, la rauxa, la lluita, l'esforç i les dificultats de l'Uni Girona, un petit David entre grans Goliats

Després de tancar la temporada anterior a tercera posició de la Lliga Femenina estatal, havent jugat la final de la Copa de la Reina i tenir l'opció de jugar l'Eurolliga, que l'UniGirona és el millor club de bàsquet femení de Catalunya i part de l'estranger és un fet del qual a hores d'ara ja ningú no dubta. Un club que funciona com una gran família, on el que importen són les persones, l'esforç, la lluita, la superació diària dels obstacles; en el qual —com a la vida— l'èxit i la derrota són les dues cares d'una mateixa moneda amb què cal conviure sovint.

BEL BOSCK > TEXT I FOTOS

Vaig conèixer l'Uni per casualitat. Feia uns mesos que havia tornat d'una estada a Barcelona que al final va durar una dotzena d'anys quan, dins la bossa d'obsequi per haver corregut la Sant Silvestre 5K, vaig trobar una invitació per assistir a un partit de la Lliga Femenina de Bàsquet. Era el 7 de gener, i les gironines s'enfrontaven al Celta. Jo ni sabia que a Girona hi havia un equip de bàsquet femení, de manera que aquell descobriment va ser tota una sorpresa.

D'aquell dia, recordo com em va impressionar el joc de Jené Morris, que feia un bàsquet espectacular, molt proper al que hem vist en partits de la NBA. No en va —vaig descobrir-ho després— Morris era jugadora de la WNBA. Més endavant, quan, per preparar aquest reportatge, vaig

parlar amb l'entrenadora de l'Uni, Anna Caula, em va explicar que Jené Morris havia estat jugant tots aquells mesos lesionada, probablement al 60 % de les seves possibilitats. Malauradament, el club li va haver de donar la baixa per motius econòmics.

Un dels problemes a què s'enfronten constantment els equips de presupost tan modest com l'Uni —m'explica Caula— és que «les jugadores fan molt bona temporada a Girona, i al club li és impossible renovar-les, ja que les propostes que reben de tota Europa són inabastables».

«No ens podem permetre de fer un sol pas enrere per aconseguir un tracte igualitari»

Un petit David entre molts Goliats

Però no tot és fruit de la conjuntura general dels nostres dies, sinó que moltes dificultats també vénen de la mentalitat masculista i patriarcal del nostre model polític, social i econòmic.

En aquest sentit, ha costat moltíssim de fer entendre a les institucions —que se sostenen també amb els impostos que paguem les dones— que el bàsquet femení té un nivell equiparable al masculí i que per aquest motiu no solament es mereix el mateix respecte (per exemple, les jugadores de l'Uni van trigar força a poder tenir un vestidor exclusiu a Fontajau, mentre que els nois de l'Akasvayu mai no es van haver de plantejar si es canviaven o no amb els abonats) sinó també el mateix nivell d'ajudes econòmiques.

Anna Caula m'ho explica així: «El bàsquet masculí rebia de l'Ajuntament

>> Toch Sarr i Anna Carbó durant un entrenament a Fontajau.

de Girona 100.000 euros de subvenció, mentre que les noies en rebien 40.000, quan estem jugant en una categoria superior. Arriba un moment en què dius: ara ja portem la mateixa gent o més que ells al Pavelló, i el ressò que hi ha a la ciutat és igual. Per què aquesta discriminació? L'únic tret diferencial és si ets dona o ets home».

Ha hagut de ser a base d'esforç i lluita constant, és a dir, a base d'èxits esportius, que aquesta percepció institucional canviés: «La predisposició de les administracions ha millorat. De tota manera, aquesta és una lluita del dia a dia que no podem abandonar. Els temps són difícils per a tothom, però no ens podem permetre de fer un sol pas enrere per aconseguir un tracte igualitari. En qualsevol cas, vull agrair a Isabel Muradas, de l'Ajuntament, el costat que ens fa en els bons i també en els mals moments».

Malgrat tots aquests èxits i malgrat que l'Uni Girona podria, per mèrits esportius, jugar l'Eurolliga aquesta temporada, el club hi ha hagut de renunciar, ja que fer-ho suposaria triplicar el

seu pressupost. Tot i això, Anna Caula no ho valora com un cop gaire dur en tant que la prioritat del club és anar creixent d'una manera mesurada: «Tots recordem que l'Akasvayu desapareix després de guanyar un títol europeu. Tenim clar que tot i que aquest fet pot desanimar la nostra afició, segur que serà un estímul per continuar treballant i tornar a engrescar les 3.200 persones que varen venir a veure el nostre darrer partit».

Fins l'arribada d'Anne Peña al capdavant de l'Hondarribia-Irun, Anna Caula era l'única entrenadora d'un equip de

>> Noemí Jordana, concentrada, a la banqueta durant un partit.

«A les jugadores, hi pots arribar des de diferents vessants. No és només què fan a la pista sinó també com ho fan, com ho senten»

Noemí Jordana, tota la vida jugant a bàsquet

Noemí Jordana (Torelló, 1980) és la base de l'Uni i també una de les jugadores més destacades. La temporada anterior ens va delectar amb més d'un festival d'anotacions i jugades mestres. Ella és la directora de l'orquestra, l'encarregada de fer seguir la partitura escrita per Anna Caula. Porta tota la vida jugant a bàsquet. Em rep amb babutxes i xandall al pis on viu durant la temporada de bàsquet, a la zona de Santa Eugènia de Ter. Mentre m'ensenya les seves boniques vànoves de *patchwork* i l'acompanyo a la verduleria, m'explica la seva trajectòria esportiva i vital, de la qual el bàsquet és l'epicentre.

«Amb disset anys vaig sortir de la Blume, que és una residència d'alt nivell a Barcelona, i d'allà me'n vaig anar a València, a un club professional, on vaig començar la carrera. Vaig estar dos anys a València, concretament a Godella, perquè el club es va traslladar allà. Després d'això em van fitxar pel Celta de Vigo, on vaig estar quatre anys, i des d'on vaig tornar a València per quatre anys més, quan el club ja era Ros Casares i s'havia professionalitzat més, amb unes jugadores de primer nivell. Després d'aquesta etapa vaig estar un any a Olesa, on a títol personal vaig estar molt bé, però en l'aspecte esportiu la cosa va anar una mica regular. Vaig tornar a Vigo, a jugar de nou amb el Celta dos anys més. Aquesta és la meva segona temporada a l'Uni Girona».

Jordana, a més, ha estudiat magisteri, va començar educació especial i ha fet alguns cursos de llenguatge dels signes. És una persona socialment compromesa, generosa i de gran carisma. Com que ara ja no estudia i s'avorreix, dedica

les estones lliures a fer vànoves de *patchwork* per a ella i per a les seves companyes d'equip.

«Ma mare no havia agafat mai una agulla, i jo un dia ho vaig provar i ara m'hi he aficionat. És una cosa que m'ajuda a passar les hores mortes que tenim, i sempre ho dic: "si vols que no et molesti dóna'm un fil i una agulla i ja estarà". Al principi tothom se'n fot, però llavors tothom et demana que si "arregla'm això, que si se m'ha trencat allò, que se m'ha foradat la samarreta...". Ja entenc que és una afició estranya, però a mi em relaxa, m'ajuda a passar les hores. Em tranquil·litza molt. Si arribo empenyada, m'assec a cosir i se'm passa tot».

Una de les coses que té l'esport d'elit és el canvi constant de residència, fent mitja vida en un club i l'altra allà on les jugadores tenen la família, que pot ser a prop o a l'altra banda del món.

En aquestes circumstàncies, Jordana, que és ja veterana, valora molt l'estabilitat, el sentiment de pertinença, i explica que «si aquesta és la meva ciutat i jo viuré aquí em puc plantejar durant l'any fer amistats o intentar-me moure per coses que m'agradarien. Però, és clar, quan s'acaba la lliga me'n vaig cap a València, perquè allà tinc la parella, i els mesos de l'estiu els passo allà. I això només són cinc mesos, que quan te n'adones ja has de tornar a buscar-te un altre lloc».

Em parla, també, —i amb una certa recança— d'aquesta divisió vital entre els hiverns i els estius i els canvis constants a què estan sotmeses les esportistes. En general, la impressió que em fa quan ella i d'altres jugadores m'han parlat de com són les seves vides és que es tracta d'un tipus d'activitat que aboca moltíssim a la solitud, a la melangia, i per a la qual, doncs, és molt important el vincle que les jugadores estableixen entre elles, amb l'equip tècnic i, en general, amb tot el club.

«El que té voltar tant és que al final tampoc no acabes d'agafar sentiment de pertinença, i que t'importi el que diu l'Anna Caula: la gent que treballa per al club i els esforços que es fan en l'àmbit familiar»

Per altra banda, a mesura que els anys passen el futur personal també es torna més incert, ja que les carreres esportives no són com les de qualsevol altre professional. No són per a tota la vida: «És complicat, perquè jo ara en tinc 31 i —no ho sé, m'ho invento— posa que jugo dos anys més i que acabo amb 33-34, i m'haig d'incorporar al món laboral sense cap mena d'experiència. No m'imagino anant a un col·legi i dient: "Hola, em dic Noemí Jordana, he estat jugant a bàsquet fins ara però sóc molt *guai*, contracta'm", perquè em diran: "I a mi què m'importa que tu hagis estat jugant a bàsquet?"».

bel bosCk és *creactivista*.

«El que té voltar tant és que al final tampoc no acabes d'agafar sentiment de pertinença»

>> Noemí Jordana comprant fruita en una verduleria del seu barri gironí.

>> Anna Caula i Anne Peña
(desenfocada, al fons) durant el
Girona-Hondarribia.

>> Toch Sarr tirant a cistella
durant el mateix partit de
bàsquet.

bàsquet de la Primera Divisió femeni-
na a Espanya i, sens dubte, una de les
grans claus de l'espaterrant èxit del bàs-
quet gironí.

Caula és una persona metòdica,
exigent, i alhora molt empàtica amb
la plantilla. Això fa que l'equip funcio-
ni com un engranatge difícil d'aturar i
que l'Uni sigui una gran família: «A les
jugadores hi pots arribar des de dife-
rents vessants. No és només què fan a
la pista sinó també com ho fan, com ho
senten», m'explica aquesta dona me-
nuda i honesta, d'aparença fràgil però
d'una gran fortalesa i capacitat.

Ella entén l'esport com alguna cosa
més que un espectacle, una manera de
viure: «L'Uni, a banda de ser un club es-
portiu, es va convertint en un referent i
en un mirall per a totes aquelles nenes
de les comarques gironines que fan es-
port. I rema a contracorrent per ser tam-
bé un referent per als nens. Eines com
l'Uni ajuden a fer més visible la lluita per
una societat més compromesa i justa».

Anna Caula dóna molta impor-
tància al fet que les jugadores puguin
compaginar esport i estudis, perquè
diu que «el bàsquet és un esport on,
si el cervell funciona, és més fàcil que
la resta també vagi cap a bon port. Per
això intentem que els nostres horaris
permetin compatibilitzar esport i es-
tudis a totes aquelles jugadores que
ho desitgin».

bel bosCk és creativista.

Anna Caula dóna molta importància al fet que les jugadores puguin compaginar esport i estudis, perquè diu que «el bàsquet és un esport on, si el cervell funciona, és més fàcil que la resta també vagi cap a bon port»

